

ДЖАК ЕЛ-ХАЙ

НАЦИСТЪТ И ПСИХИАТЪРЪТ

Превод от английски:
Гриша Атанасов

 ciela

*На Естел Ел-Хай и д-р Арнолд Е. Арънсън
с моята любов и благодарност.*

Съдържание

ГЛАВНИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА.....	7
1. КЪЩАТА	9
2. МОНДОРФ-ЛЕ-БЕН.....	11
3. ПСИХИАТЪРЪТ	33
4. СРЕД РУИНИТЕ.....	58
5. МАСТИЛЕНИ ПЕТНА.....	86
6. НАТРАПНИКЪТ	119
7. ДВОРЕЦЪТ НА ПРАВОСЪДИЕТО	143
8. НАЦИСТКАТА ПСИХИКА	176
9. ЦИАНИД	204
10. ПОСМЪРТНО	238
БЛАГОДАРНОСТИ.....	251
БИБЛИОГРАФИЯ	253
БЕЛЕЖКИ	265

Главни действащи лица

ПЕРСОНАЛ НА НЮРНБЕРГСКИЯ ЗАТВОР

Полковник Бъртън Андрюс, комендант
Капитан Джон Долибоа, социален работник
Лейтенант Густав Гилбърт, психолог
Майор Дъглас Макгласън Кели, психиатър
Хауърд Триест, преводач

ОБВИНЯЕМИ В НЮРНБЕРГ

Карл Дьониц, адмирал и определен за наследник на Хитлер
Ханс Франк, генерал-губернатор на окупираната от нацистите Полша
Вилхелм Фрик, ръководител на радиоотдела на германското
Министерство на пропагандата
Валтер Функ, министър на икономиката
Херман Гьоринг, райхсмаршал и командващ Луфтвафе
Рудолф Хес, заместник на фюрера
Алфред Йодл, началник на оперативния отдел на германското
върховно командване
Ернст Калтенбрунер, началник на службата за сигурност
Вилхелм Кайтел, началник-щаб на германското върховно командване
Роберт Лай, ръководител на Германския трудов фронт
Константин фон Нойрат, министър на външните работи (до 1938 г.)
Франц фон Папен, вицеканцлер на Германия
Ерих Редер, главнокомандващ на германския флот
Йоахим фон Рибентроп, външен министър
Алфред Розенберг, философ на нацистката партия и райхсминистър
за Източна Европа

ОКУПИРАНИ ТЕРИТОРИИ

Фриц Заукел, началник на службата за набиране на работници
за робски труд

Хялмар Шахт, президент на Райхсбанк и министър на икономиката
(до 1937 г.)

Балдур фон Ширах, лидер на Хитлерюгенд

Артур Зайс-Инкварт, австрийски канцлер и комисар на Райха
за Нидерландия

Алберт Шпеер, райхсминистър на въоръженията и боеприпасите

Юлиус Щрайхер, редактор на „Дер Щюрмер“

СЛУЖИТЕЛИ НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ВОЕНЕН ТРИБУНАЛ

Уилям „Дивия Бил“ Донован, специален помощник на главния
прокурор

Робърт Джаксън, главен обвинител на САЩ

Съдия Джефри Лоурънс, председател на съда

СЕМЕЙСТВО НА ДЪГЛАС МАКГЛАШЪН КЕЛИ

Чарлз Макглашън, дядо

Джун Макглашън Кели, майка

Джордж „Док“ Кели, баща

Алис Вивиън „Дъки“ Хил Кели, съпруга

Дъг, Алиша и Алън Кели, деца

1

Къщата

Семейство Кели живее в обширна вила в средиземноморски стил на „Хайгейт Роуд“ на хълмовете на Кенсингтън, северно от Бъркли, Калифорния. Покривът ѝ с червени керемиди се издига високо над далечните, плискащи се води на залива, но по-близо, оттатък четирите тераси и каменните пътеки в двора и надолу по склона с червени и плодни дървета, стърчат надгробните камъни на гробището „Сънсет Вю“.

В централния двор на П-образната къща на Кели има малка въртележка и детски басейн. Входната врата се отваря към коридор с кухнята вляво, където докторът приготвя храната на семейството с помощта на голяма фурна, грил за бързо печене и месомелачка. Кухнята е свързана с килер с фризер. Веднъж най-големият син седял върху бръмчащия уред и си представял как убива баща си с брадва.

Входният коридор води до баня вдясно – мястото на ужасяващата сцена, разиграла се в първия ден на 1958 г., а след нея – до всекидневната, в която има камина, дълъг диван и личното зелено кожено кресло на доктора. Стаята е застлана с килим, а мебелите са избутани до стените, за да се отвори място за гостите. Понякога д-р Кели си играе там с най-големия си син. Момчето трябва да излезе от стаята, а в негово отсъствие докторът премества нещо, например молив върху масичката за кафе. Когато момчето се върне, то трябва да разбере какво се е променило.

Отвъд всекидневната се намира спалнята на д-р Кели и Дъки, с изглед към задната част на парцела от половин акър. От малкия килер,

в който децата се промъкват през коридора, те могат да подслушват караниците на родителите си.

От всекидневната към второто ниво се изкачват зацапани с черни петна стълби. Там дупка от куршум, скрита под килима, е белязала дървения под на коридора, заят със слънчева светлина от високите прозорци. Преди да стигне до кабинета на д-р Кели, този коридор минава покрай гардероб, в който се съхраняват приспособленията за фокуси и реквизитът за представленията му.

От прозореца на кабинета се открива прекрасна панорама към залива Голдън Гейт и кулата на затвора на остров Алкатраз. Когато д-р Кели извърта стола на бюрото си с лице към гледката, той може би спира погледа си върху Алкатраз и си спомня за месеците работа в друг затвор – в Нюрнберг. Бюрото му е подредено. В шкафовете и малката лаборатория той държи триони за кости, лабораторна маса, хаванчета, спиртни горелки, градуирани цилиндри и чаши, колекции от кристали, ботанически проби, затиснати между стъклени предметни стъкла, два човешки черепа и голям асортимент от химикали, много от които са токсични.

Децата спят в спалните в сутерена. Те се страхуват от непредсказуемостта на посещенията на д-р Кели за лека нощ. Когато чуят скърцането от тежестта му по стълбите, им остават няколко секунди, за да се подготвят за всяко негово настроение.

Последният скандал започва в кухнята. Често, когато д-р Кели и Дъки се карат, тя си събира чантата и напуска за деня. Този път д-р Кели изхвърча от кухнята с вопъл и се втурва по стълбите към кабинета си. Трясва вратата, като събаря порцелановия стопер, чиито парченца се посипват по стълбите. След няколко минути излиза, като крие нещо в ръката си. Слиза по стълбите и спира на площадката, която се извисява над всекидневната като сцена. Изкрещява думи, които ужасяват и объркват съпругата, бащата и децата му. После слага нещо в устата си и преглъща.

2

Мондорф-ле-Бен

Самолетът, малък Пайпър L-4, не може да се помръдне. Единственият пътник в него, Херман Гьоринг – бивш ас от Първата световна война, шеф на някогашното страховито Луфтвафе и най-високопоставеният служител на Третия райх, останал жив, – тежи твърде много, за да излети безопасно.

За Гьоринг това е непривично затишие. В продължение на седмици той се е намирал в състояние на непрекъснато движение, несигурност и опасност. Напуснал е любимото си ловно убежище и партиен имот Каринхол¹. Изтърпял е принудително затваряне по заповед на Адолф Хитлер, след като е предложил, според него героично, да поеме контрола над нацисткото правителство. Скоро след това Гьоринг научава за заповедта на Мартин Борман до немските сили да го убият и се измъква от опеката на *Schutzstaffel* (Шуцщафел (СС) или „Охранителен отряд“)^{*}.

По-малко от четиридесет и осем часа преди да се качи на Пайпъра, в деня преди капитулацията на Германия, 7 май 1945 г., Гьоринг изпраща писмо през разпадащата се бойна линия до американското военно командване². Той признава неизбежния крах на нацистка Германия и предлага да помогне на Съюзниците да сформират ново правителство на Райха. Бригадният генерал от американската армия Робърт И. Стак е изумен от нахалството на подателя и скоро повежда конвой от войници в джипове, за да го залови. Те настигат кортежа

^{*} Вж. повече в „История на СС (1919–1945)“ на Робърт Коел, С., Сиела, 2023. – Бел. ред.

от автомобили на самия Гьоринг близо до австрийския град Радшат. Гьоринг се вози в „Мерцедес-Бенц“, оборудван с бронирани стъкла.

Шофьорът побутва Гьоринг и предупреждава: „Ето ги американците, хер Райхсмаршал“. Гьоринг се навежда към съпругата си Еми и казва: „Имам добро предчувствие за това“. От автомобила на американската армия излиза Стак и мъжете си разменят поздрави. Гьоринг и съпругата му, някога една от най-влиятелните двойки в Европа, са стигнали до края на своята война. Еми е обляна в сълзи³. Тази среща с вражески офицери на задръстения с бежанци път „със сигурност беше изключително болезнен момент за нас“, пише тя по-късно.

Стак телефонира в полевия щаб на генерал Дуайт Д. Айзенхауер, върховен главнокомандващ на съюзническите сили в Европа, с новината за залавянето на Гьоринг. Гьоринг, който се мисли за най-харизматичния и предизвикващ международно възхищение германски лидер, вярва, че Айзенхауер скоро ще нареди освобождаването му⁴. Американски войници ескортират Гьоринг и семейството му до замъка „Фишхорн“ край Цел ам Зее, където Гьоринг се шегува с похитителите си, докато семейството му се настанява в стаи на втория етаж и вечеря със Стак⁵. Гьоринг казва на Еми, че на следващия ден ще замине за срещата си с Айзенхауер, но че скоро ще се върне при нея. „Не се притеснявай, ако отсъствам за ден или два повече“, успокоява я той⁶. След кратък размисъл добавя: „Честно казано, имам чувството, че нещата ще се оправят. Не мислиш ли така?“.

Гьоринг прекарва нощта в щаба на американската Седма армия в Кицбюл, където отново моли за сигурна охрана и среща с Айзенхауер⁷. Похитителите му казват на Гьоринг, че е малко вероятно такава среща някога да се състои. Въпреки това Стак и неговият персонал проявяват немалко учтивост към Гьоринг: нацисткия лидер пие шампанско по време на приемите с американски военни, позира за снимки и дава пресконференция и за последен път е третиран като високопоставен държавен представител, за какъвто се смята⁸.

На следващата сутрин Гьоринг, облечен в сивата си униформа на Луфтвафе, е отведен край близката самолетна писта, в тясната кабина на Пайпъра, където става ясно, че самолетът не може да транспортира 125-килограмовото му туловище.

Някой намира малко по-голям самолет, Пайпър L-5, който има достатъчно конски сили, за да превози нацисткия затворник⁹. Гьоринг се качва и се настанява на задната седалка, но се появява друго препятствие за безопасното пътуване. Той не успява да опаше пасажерския колан около корема си. Гьоринг повдига разхлабения ремък, свива рамене и казва: „*Das gut*“, на пилота от въздушния корпус на американската армия капитан Бо Фостър, който управлява самолета. След това с небрежен жест обляга лакътя си през прозореца върху фиюзелажа, докато Фостър рулира самолета на пистата и го вдига във въздуха.

Пайпърът лети петдесет и пет минути до Аугсбург, Германия, където го чакат американски разузнавачи от Седма армия. По пътя Гьоринг и Фостър смесват немски и английски език в обсъждане на гледките под тях. Гьоринг сочи летища и промишлени обекти, които разпознава. Двамата разговарят и за други неща. Фостър пита кога Германия е започнала да разработва самолети с реактивни двигатели, а Гьоринг отговаря: „Твърде късно“, и се смее. Райхсмаршалът е остроумен и ведър. Фостър носи пистолет 45-и калибър в кобура на рамото си, но ако пленникът му, опитен пилот, се опита да се възползва от близостта им, за да поеме контрола над самолета, Фостър не би могъл да отпусне ръка от щурвала, за да се защити. Двамата с най-известния военнопленник в света са беззащитни един срещу друг.

След като се приземяват, Фостър моли Гьоринг да му даде автограф върху бланка на доклад за полета. Прекараният час в толкова близък контакт с Гьоринг го смущава. „Видях, че той приличаше на някой от нашите офицери, ако [някой от тях] беше взет в плен – спомня си той десетилетия по-късно. – Не бих казал, че това промени мнението ми за войната, но ми показа, че има...“ Той оставя изречението да заглъхне недовършено. „Е – продължава той, – подложих на съмнение всичко, което знаехме за тези порочни хора.“

Еми и Еда Гьоринг, съпругата на райхсмаршала и петгодишната му дъщеря, са преместени в замъка „Велденщайн“ – резиденция, която семейството притежава във Франкония¹⁰.

В Аугсбург привилегиите на Гьоринг са отнети. Надзирателите му конфискуват ценния райхсмаршалски жезъл – двукилограмов ствол от слонова кост, релефно украсен със златни орли и платинени кръстове и инкрустиран с 640 диаманта, подарен му от Хитлер през 1940 г. Въпреки това той продължава да се храни и да консумира алкохол в офицерската столова (може би за да бъде по-сговорчив по време на разпитите¹¹), да се наслаждава на възхищението на американските войници и да се радва на вниманието на международната преса¹². За последен път разговаря с антинацистки настроения си по-малък брат Алберт, който по време на войната е подпомагал чешките съпротивителни сили и често е помагал на преследвани евреи. Гьоринг му намеква, че вероятно ще остане в ареста дълго време. „Скоро ще бъдеш свободен – се предполага, че е казал на Алберт. – Затова се погрижи за жена ми и детето ми. Сбогом.“¹³

Айзенхауер продължава да пренебрегва молбите на Гьоринг за среща като „мъж с мъж“ и скоро затворникът научава, че трябва да се подготви за ново преместване – на 20 май. На Гьоринг му е разрешено да вземе със себе си един помощник, а той избира дългогодишния си прислужник Роберт Кроп¹⁴.

Целта на пътуването на Гьоринг е Мондорф-ле-Бен, Люксембург, където американците са създали център за разпити с кодово име „Ашкън“. (Със същата непочтителност британците са нарекли един от своите центрове за задържане на врагове „Дъстбин“.) Гьоринг може би се е развеселил, когато е научил дестинацията си, защото Мондорф, древен курортен град, разположен между границите на Люксембург с Франция и Германия, е известен с лозята, парковете, полетата с цветя и изисканите си хотели. Преди пристигането му обаче американските войници, които се подготвят за транспортирането на на-

цистки пленници, са изпразнили богато украсения, но западащ хотел „Палас“ от обзавеждането му, като са оставили стаите за гости голи, с изключение на походни легла със сламеници¹⁵. Полилеите, както и прозорците, от които се открива очарователна гледка към града, са премахнати, за да бъдат заменени с метални решетки и нечупливи листове плексиглас. Войниците построяват и заграждение около хотела с четири наблюдателни кули, оборудвани с картечници, и скоро монтират прожектори, петметрови огради с електрифицирана бодлива тел и допълнителни постове с картечници.

При наличието на такива декоративни елементи за новия комендант на „Ашкън“, полковника от американската армия Бъртън К. Андрюс, е трудно да запази в тайна предназначението на бившия хотел. Но той се опитва да го направи дори когато в сградата се настаняват други известни нацисти. Сред първите, които пристигат, са гросадмирал Карл Дьониц, последният държавен глава на нацистка Германия (когото Хитлер е определил за свой наследник в последен пристъп на ярост срещу Гьоринг), командващият въоръжените сили Вилхелм Кайтел и неговият заместник Алфред Йодл, Роберт Лай, психически нестабилният нацистки трудов директор, който не проявява никакъв интерес към храната и напитките си като затворник, но спешно иска женска компания¹⁶, Ханс Франк, бившият райхсгубернатор на Полша, вече ветеран с два опита за самоубийство в плен, нацисткия философ Алфред Розенберг, който лекува изкълчване на глезена, получено след напиване в края на войната, Хялмар Шахт, директор на германската централна банка, който се противопоставя на Хитлер по време на войната и попада в концентрационен лагер, и Юлиус Щрайхер, издател на прочутия антисемитски вестник „Дер Щюрмер“ (Щурмовакът), който е прекарал последните дни на свобода в Баварските Алпи, представляйки се за пейзажист¹⁷. В крайна сметка Андрюс поема отговорността за петдесет и двама високопоставени германски армейски офицери и правителствени представители в Мондорф¹⁸. Той си спомня, че се е страхувал от нападения срещу германските си затворници отвън, „или от фанатизирани нацисти, които биха се опитали да спасят затворниците, или от гражданите на Люксембург, които мразеха не само

нацистите, но и всички германци след безмилостното отношение, на което бяха подложени [по време на войната]¹⁹. Група от 176 люксембургци, възстановяващи се в Мондорф след преживените ужаси в концентрационния лагер „Дахау“, са сред тези, които не могат да бъдат упрекнати за желанието си да линчуват нацистките лидери²⁰.

Андрюс приема задачата си сериозно. Олицетворение на войнишката изрядност, с лъскавата си лакирана каска, очилата с метални рамки, прецизния си начин на говорене и строгата си осанка, той държи нацистките затворници да се отнасят към него почитателно, като към свой командир. Макар че списание „Тайм“ го описва като „пълничък дребосък, приличащ на надуващ се гълъб“²¹, полковникът е строен любител на водното поло, роден в щата Вашингтон, който е висок метър и осемдесет и тежи около 75 килограма²². Отличил се е като кавалерийски офицер по време на Първата световна война, а също така е служил като началник на военен център за задържане във Форт Огълторп, Джорджия. Преди пристигането му във форта дисциплината в затвора е била катастрофална. Бягствата били чести, а осъдените убийци налагали собствените си правила чрез това, което Андрюс наричал „кенгуров съд“. За посрещане на Андрюс осъдените от Джорджия вдигат бунт и опустошават корпуса. Той принуждава лидерите на погрома да разчистят бъркотията, построява килии за изолация и написва нови правила за поведение. След това нарежда на надзирателите да стрелят по всеки затворник, който се опитва да избяга. Оттогава дисциплината става отлична.

В края на Първата световна война Андрюс е назначен в базата в Монтерей, Калифорния, където служи като офицер в затвора и в разузнаването. През 1920-те години командва кавалерийски отряд на Филипините. Колегите му го възприемат като педант, праволинеен, властен и нетърпим към отклоненията от правилата. Американската армия смята, че тези качества са идеални за надзирател на най-високопоставените нацисти в края на Втората световна война.

Гьоринг пристига в „Ашкън“, недоволен от неуважението на дъвчешките дъвка американски охранители, които са го докарали от летището²³. Все още облечен в униформата си на Луфтвафе и обилно потящ

се, Гьоринг се явява в кабинета на Андрюс. Андрюс не го харесва от момента, в който се срещат. „С тлъстините от охолния живот, които се поклащаха под куртката му, той представляваше масивна фигура“, отбелязва Андрюс и добавя, че смята Гьоринг за „простоват безделник“. Гьоринг се смалява под осъдителния поглед на коменданта.

Наред с лакея си Кроп Гьоринг е донесъл със себе си дузина куфари с монограм и голяма червена кутия за шапки. Персоналът на затвора прекарва цял следобед в претърсване на съдържанието им за контрабанда и ровене в такива вещи като инкрустирани със скъпоценни камъни военни медали, пръстени с диаманти и рубини, бижута със свастика, копчета за ръкавели, украсени с полускъпоценни камъни, Железния кръст на Гьоринг от Първата световна война, копринено бельо, четири военни униформи, чехли за спалня, бутилка за гореща вода, четири чифта очила, две ножчета за пури, множество часовници, декоративни игли и стекове цигари²⁴. Гьоринг се е запасил и с пари в брой в размер на 81 268 райхсмарки (равностойни по покупателна способност на около 1 млн. долара днес). Той се хвали, че в един от пръстените е вграден най-големият изумруд, който някога е виждал в дългогодишния си опит като колекционер на скъпоценни камъни²⁵. Камъкът е с дължина два и половина сантиметра и ширина около един сантиметър и двайсет. Много от тези вещи са крадени от окупираните страни, лъскава военна плячка.

Скрити в кутия с кафе и в шевовете на дрехите на Гьоринг, комплект месингови флакони съдържат малки стъклени ампули с прозрачна течност с бяла утайка: смъртоносен калиев цианид. Много висши нацисти – включително министърът на вътрешните работи и началник на германската полиция Хайнрих Химлер и вероятно министърът на пропагандата Йозеф Гьобелс – вече са се самоубили с помощта на подобни ампули или скоро ще го направят. Гьоринг доверява на своя помощник Кроп, че е успял да скрие поне една ампула цианид в килията си.

Комендантът изпраща Гьоринг в килията му – в миналото луксозно обзаведена стая, която вероятно е имала тапицирани стени и прозорец с гледка, а сега е празна, с изключение на паянтова маса, стол и легло без възглавница²⁶. Гьоринг, разказва Андрюс, строшил стола

още първия път, когато седнал на него. „Ако беше седнал на масата си, тя веднага щеше да се разпадне – отбелязва Андрюс, – тъй като беше изработена по този начин, за да не може да бъде използвана от затворник, за да стъпи на нея и да се обеси.“²⁷ Загрижеността за опитите за самоубийство също така кара Андрюс да отпуска на затворниците десетсантиметрови връзки за обувки, твърде къси за самозадушаване или затягане на обувките²⁸.

Първоначалният медицински преглед потвърждава, че Гьоринг е с голямо наднормено тегло. Пулсът му е осемдесет и четири с неравномерен сърдечен ритъм, дишането му е учестено и повърхностно, ръцете му треперят и изглежда „в много лошо физическо състояние“, отбелязва преглеждащият лекар²⁹. Гьоринг заявява, че в миналото е имал сърдечни пристъпи.

Първоначално е груб с надзирателите и ядосан, че е задържан като заподозрян за престъпление – често влага саркастичен подтекст в изправянето си на крака, отдаването на чест и тракането с токове в присъствието на персонала на затвора – Гьоринг продължава да протестира пред Айзенхауер³⁰. В Мондорф, оплаква се той, с него се отнасят „по начин, който дълбоко ме потресе като най-високопоставен германски офицер и маршал“. Оплаква се, че в стаята му нямало нито лампа, нито дръжка на вратата, почти всичките му лични вещи били отнети, конфискуването на медалите и маршалския жезъл било унижително, по-нископоставени съюзнически офицери го унижавали и може би най-неприятното – бил лишен от услугите на личния си адютант Кроп, когото съюзническите власти разпределили за физически труд на друго място като военнопленник. (Точно преди отпътуването на Кроп от Мондорф, което едва не докарва Гьоринг до сълзи, лакеят изпълнява последна задача за своя господар: открадва възглавница, която американците почти веднага си връщат.³¹) Гьоринг моли Айзенхауер да го изведе със самолет от Мондорф, за да посети семейството си, и да върне Кроп или да доведе друг немски военнослужещ за негов камериер³². Съюзническият командващ не отговаря. Андрюс обаче е бесен и се скарва на затворниците:

Като имам предвид, че не желая да ви преча да пишете писма относно предполагаеми кражби на собственост или други нарушения на човешките права, писането на писма относно неудобствата или липсата на удобство, или относно вашето мнение за всяко унижение или уважение, което ви се полага, е безплодно и може само да отврати властимащите.

Комендантът, неговите началници, съюзническите правителства и обществеността на народите по света не остават безразлични към зверствата, извършени от германското правителство, неговите военни и цивилни служители. Призивите за допълнителен комфорт от страна на извършителите и участниците в тези деяния само ще засилят презрението, с което те вече се ползват³³.

Въпреки този упрек Гьоринг става досаден критик на затвора, като намира нередности във всичко, особено в храната. Андрюс твърди, че храната се сравнява благоприятно с тази на затворническите надзиратели. Графикът на затвора изисква Гьоринг и останалите затворници да се събуждат рано и да се събират в 7:30 ч. в столовата – тъмна зала със сводести входи – за закуска от супа, каша и кафе. Обядът обикновено се състои от грахова супа, говежда яхния и спанак, а за вечеря завършват деня с омлет от яйца на прах, картофи и чай. Всеки затворник ползва само лъжица и сам си свива цигари. Андрюс посочва къде да седят затворниците по време на хранене, като понякога поставя за съседи затворници, които не се обичат никак. Комендантът разказва за един случай, в който Гьоринг получил вечеря и се оплакал на сервиращия немски военнопленник: „Тази храна дори не може да се сравни с онази, [с която] хранех кучетата си“³⁴. Военнопленникът отговорил: „Е, ако е така, ти си хранил кучетата си по-добре, отколкото всички нас, които служихме при теб в Луфтвафе“.

Този анекдот, вероятно апокрифен, отразява неприязънта, която Андрюс изпитва към Гьоринг. Подобно на много от противниците на този нацист, минали и настоящи, и Андрюс може би е приемал Гьоринг за подобен на филмов персонаж, за груб манипулатор, когото

британският следовател от Нюрнберг Ейри Нийв описва като „дебелака от безбройните сценарии, който ръководи бандата убийци от богатата си трапеза“³⁵. Както открива Нийв обаче, Гьоринг „е много по-проницателен и опасен от който и да е целулоиден персонаж“.

Херман Гьоринг, който по време на залавянето си е на петдесет и две години, е син на съдия и колониален чиновник в германската колония в Югозападна Африка (днешна Намибия). Бивш въздушен ас, който веднъж е свален и на когото се приписва унищожаването на двадесет и два вражески самолета за Германия по време на Първата световна война, Гьоринг придобива легендарен статут, като в края на войната прелита със самолетите на командваното от него подразделение в Германия и отказва да се предаде на Съюзниците³⁶. За подвизите си той получава най-високата военна награда на страната си тогава – медал *Pour le Mérite*.

В началото на 1920-те години Гьоринг е студент в Мюнхенския университет, където за първи път чува Адолф Хитлер да говори, покачен на сандък. „Трябва да имате щикове, за да подкрепите заплахите си“, запомня той от посланието на Хитлер³⁷. „Е, това беше нещото, което исках да чуя. Той искаше да изгради партия, която да направи Германия силна и да смаже Версайския договор. Е – казах си, – тази партия е за мен! Долу Версайския договор, по дяволите! Това е моето нещо!“ Несигурен за посоката на кариерата си и огорчен от разпадането на германските въоръжени сили, Гьоринг попива смесичката от национализъм, антисемитизъм и антикомунизъм на Хитлер. Той подкрепя националсоциалистическото движение – по това време малко и отворено за нови членове, които бързо могат да се издигнат до ръководни позиции, – за да изрази омразата си към възникналата в Германия Ваймарска република, да помогне за нейното унищожаване и да заеме властова позиция в правителството наследник. „Нацистката партия беше млада, но това означаваше, че скоро ще мога да бъда голям човек в нея“, казва Гьоринг по-късно³⁸. Планът му, подхранван от опортю-